

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. R.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. M., advokátom v P., proti odporkyňi **N.**, so sídlom v P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B., v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. J., o **určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrade mzdy**, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 8 Cpr 4/2013, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. septembra 2014 sp. zn. 11 CoPr 5/2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24. septembra 2014 sp. zn. 11 CoPr 5/2014 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Piešťany rozsudkom z 3. júna 2014 č.k. 8 Cpr 4/2013-152 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporkyne z 30. novembra 2012 doručenou navrhovateľovi 3. decembra 2012 je neplatné. Odporkyňi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume 25 070,13 € s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % zo sumy 2 785,57 € od 1. mája 2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. júna 2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. júla 2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. augusta 2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. septembra 2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. októbra 2013 do zaplatenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. novembra 2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % zo sumy 2 785,57 € od 1. decembra 2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % zo sumy 2 785,57 € od 1. januára 2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Určil, že od odporkyne nemožno spravodlivo požadovať, aby navrhovateľa naďalej zamestnávala, preto pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne končí. Odporkyňi uložil povinnosť zaplatiť

navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 960,42 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu. Z vykonaného dokazovania vyvodil právny záver (viazaný právnym záverom odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení), že skončenie pracovného pomeru navrhovateľa u odporkyne písomnou výpoveďou z 30. novembra 2012 a doručenou navrhovateľovi je neplatné. Uviedol, že medzi účastníkmi bolo spočiatku sporné, kedy vznikol pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne (navrhovateľ tvrdil, že s ním boli uzavreté dva pracovné pomery menovaním a voľbou). Nebolo sporné, že navrhovateľ pracoval u odporkyne vo funkcii riaditeľa (štatutárny orgán odporkyne). Zo zápisnice zo zasadnutia správnej rady z 3. júna 2011 mal preukázané, že správna rada uznesením č. 22 vyhláseným v tajnom hlasovaní 10. júna 2011 zvolila navrhovateľa do funkcie riaditeľa. Následne bola medzi účastníkmi uzavretá pracovná zmluva s dohodnutým dňom nástupu do práce 10. júna 2011 a s dohodnutým druhom práce navrhovateľa riaditeľ a štatutárny zástupca odporkyne. Teda pracovný pomer navrhovateľa u odporkyne bol založený na základe pracovnej zmluvy a vymenovanie navrhovateľa do funkcie predsedníčkou správnej rady odporkyne neznamenal, že by pracovný pomer vznikol menovaním. Na zasadnutí správnej rady 15. augusta 2011 bol navrhovateľ opätovne zvolený do funkcie riaditeľa, nevznikol mu však druhý pracovný pomer. V danom prípade je totiž voľba len predpokladom vykonávania funkcie riaditeľa, ale pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po voľbe dňom dohodnutým v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce. Medzi účastníkmi bola uzavretá len jedna pracovná zmluva s dohodnutým dňom nástupu do práce 10. júna 2011 a opätovnú voľbu navrhovateľa do funkcie riaditeľa treba posudzovať ako potvrdenie jeho pozície u odporkyne, ale nie ako skutočnosť, ktorá by znamenala vznik nového pracovného pomeru. Preto nie je dôvodný argument navrhovateľa o výpovedi netýkajúcej sa pracovného pomeru uzavretého 15. augusta 2011. Vo vzťahu k námietkam navrhovateľa týkajúcim sa postupu odporkyne predchádzajúcemu jeho odvolaniu z funkcie riaditeľa t. j. zvýšenia počtu členov správnej rady a nezákonného zvolania správnej rady poukázal na podrobné dôvody uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa z funkcie riaditeľa bolo neplatné z dôvodu, že ho vykonal orgán, ktorý bol kreovaný v rozpore so zakladacou listinou a zákonom o neziskových organizáciách a preto nebol daný výpovedný dôvod použitý odporkyňou v predmetnej výpovedi. Jedným z predpokladov platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou je totiž, že v nej musí byť skutkovo vymedzený dôvod skončenia pracovného pomeru tak, aby nebol zameniteľný s inými dôvodmi. V danom prípade bola výpovedným

dôvodom len skutočnosť, že navrhovateľ prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Teda, že bol do funkcie riaditeľa (štatutárneho orgánu) vymenovaný, ale keďže odvolanie z tejto funkcie bolo z podrobne rozobratých dôvodov nezákonné, neplatné, nebol preto daný ani výpovedný dôvod uvedený vo výpovedi. V danom prípade neskúmal platnosť, či neplatnosť uznesení správnej rady, ale posudzoval to, či správna rada bola kreovaná v súlade so zákonom, pretože len zákonne kreovaný orgán mohol platne realizovať odvolanie navrhovateľa z funkcie riaditeľa a tým založiť výpovedný dôvod uvedený v predmetnej výpovedi. Skutočnosť, že pôvodne obvodný úrad zapísal do registra organizácií zmenu štatutárneho orgánu odporkyne, nebola pre súd záväzná v tom smere, že by registrácia potvrdzovala platnú zmenu štatutárneho orgánu odporkyne. O náhrade mzdy rozhodol podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, pričom podrobne rozviedol jej výpočet. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie odporkyne rozsudkom z 24. septembra 2014 sp. zn. 11 CoPr 5/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, uloženia povinnosti náhrady mzdy a trov konania potvrdil. Odporkyňi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 354,32 € titulom trov právneho zastúpenia do rúk advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že rozsudok prvostupňového súdu je v napadnutých častiach vecne správny, súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. V celom rozsahu poukázal na odôvodnenie svojho uznesenia z 19. februára 2014, ktorým bol predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V tomto podrobne uviedol, prečo dospel k záveru, že správna rada odporkyne kreovaná na základe dodatku č. 1 k štatútu nebola kreovaná v súlade so zakladateľskou listinou odporkyne a je v rozpore s § 7 písm. a/ zákona o neziskových organizáciách, nakoľko bol porušený spôsob kreovania správnej rady upravený zakladateľskou listinou, ako aj v rozpore s § 19 ods. 1 písm. i/ citovaného zákona a niet dôvodu, aby na týchto dôvodoch netrval. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa dôsledne vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí, doplnil dokazovanie v naznačenom smere, vo veci opätovne rozhodol a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, na ktoré dôvody odvolací súd v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.), bolo treba ho v napadnutých častiach

potvrdiť (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Uvedené odvolacie námietky z uvedených dôvodov vyhodnotil za neopodstatnené. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie odporkyňa s poukazom na § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. a § 237 písm. f/ O. s. p. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a návrh zamietnuť. Mala za to, že súdy nižšieho stupňa rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nesprávnej aplikácie právnych predpisov na zistený skutkový stav. Podľa jej názoru v rámci sporu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru všeobecný súd nemôže preskúmavať platnosť uznesení správnej rady neziskovej organizácie a to ani ako predbežnú otázku. Právne závery súdov nižšieho stupňa sa jej javia ako rozporné, lebo na jednej strane tvrdia, že odvolanie navrhovateľa bolo neplatné a na druhej strane tvrdia, že túto otázku neposudzovali. Záver súdov jednoznačne smeruje k skúmaniu platnosti uznesenia správnej rady, kde prekročili svoje kompetencie. Nad rámec právomoci všeobecného súdu posúdili platnosť uznesenia jej orgánu. V konaní bolo preukázané, že je neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby. Založenie, vznik, zrušenie, zánik, postavenie orgánov a hospodárenie neziskových organizácií poskytujúcich všeobecne prospešné služby upravuje zákon č. 213/1997 Z. z. Otázka platnosti uznesenia správnej rady tak nevyplýva zo vzťahov uvedených v § 7 ods. 1 O. s. p. a treba uviesť, že uznesenia správnej rady nie sú právnymi úkonmi a teda neprichádza do úvahy skúmanie ich platnosti podľa Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce, prípadne podľa Obchodného zákonníka. Majú charakter riadiacich aktov a nie charakter právnych úkonov. V danom prípade rozhodol Obvodný úrad Trnava (rozhodnutím č. ObU-TT-OVVS2-2012/16492-00001) tak, že vykonal zmeny v registri – vymazal navrhovateľa z pozície štatutárneho orgánu riaditeľa a zapísal JUDr. Máriu Domčekovú ako riaditeľku neziskovej organizácie. Rozhodnutie nebolo napadnuté žiadnymi opravnými prostriedkami v rámci správneho konania a ani žalobou podľa § 247 O. s. p. Rozhodnutie je tak právoplatné a vykonateľné a súdy nižšieho stupňa sú nim viazané (§ 135 ods. 2 O. s. p.). Navrhovateľ nevyužil pri registrácii zmien žiadne prostriedky obrany svojich práv, preto podľa nej skúmanie platnosti uznesenia správnej rady súdom, je obchádzaním správneho poriadku, ako aj O. s. p. a porušením jej práv. Pasivita navrhovateľa v správnom konaní nemôže byť na jej ujmu a v rozpore so zákonom nahrádzaná rozhodovaním súdu mimo jeho kompetencie. Na takto ňou nastolenú otázku právomoci súdu z hľadiska kreovania

správnej rady nebola doteraz daná, ani odvolacím súdom, odpoveď. Poukázal na novelu zákona o neziskových organizáciách (č. 8/2012 Z. z. účinnú od 1. februára 2010) a zákon č. 578/2004 Z. z. a v tej súvislosti na nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov v danej veci z uvedených dôvodov.

Navrhovateľ navrhol dovolanie z uvedených dôvodov zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním odporkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednáwanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd

Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporkyne nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. b/ až e/ a g/ O. s. p. odporkyňa nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Odporkyňa namietala vadu konania vyplývajúcu z § 237 písm. a/ O. s. p. z dôvodu, že súdy rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

Podľa § 7 ods. 1 O. s. p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru - v danej veci výpoveďou (podľa § 63 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 63 ods. 2 Zákonníka práce) – a o náhrade mzdy, v zmysle citovaného ustanovenia § 7 ods. 1 O. s. p., je nesporne konaním v právnej veci vyplývajúcej z pracovného vzťahu. Teda prejednanie a rozhodnutie o návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhrade mzdy uplatňovanej titulom neplatného skončenia pracovného pomeru patrí do právomoci súdu.

Pokiaľ ide o námietku odporkyne vo vzťahu k posudzovaniu zákonnosti kreovania správnej rady treba uviesť, že sudy sú viazané rozhodnutiami štátnych orgánov vymenovaných v ustanovení § 135 ods. 1 O. s. p. Inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak už bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza (§ 135 ods. 2 O. s. p.).

Sudy nižšieho stupňa sa v rámci rozhodovania o predbežnej otázke nezaoberali platnosťou, či neplatnosťou uznesenia správnej rady z 27. novembra 2012, ale len otázkou kreovania správnej rady v súlade so zakladateľskou listinou a so zákonom o neziskových organizáciách (§ 7 písm. a/, § 19 ods. 2 písm. i/ zákona č. 578/2004 Z. z. v platnom znení) podľa § 135 ods. 2 O. s. p. Napokon rozhodnutie Obvodného úradu Trnava z 10. decembra 2012, na ktoré odporkyňa poukazovala, otázku neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou danou odporkyňou navrhovateľovi neriešilo a ani riešiť nemohlo, pretože o právnych veciach vyplývajúcich z pracovného vzťahu (v danej veci pracovného vzťahu medzi účastníkmi) môže rozhodovať len súd.

Z uvedeného vyplýva, že nie je dôvodná námietka odporkyne o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Vychádzajúc z obsahu dovolania sa dovolací súd osobitne tiež zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola odporkyňi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Z obsahu spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie odporkyňa (čl. 173 spisu), ktoré bolo doručené navrhovateľovi cestou právneho zástupcu (úprava súdu čl. 179 spisu). K odvolaniu sa písomne vyjadril navrhovateľ podaním z 28. júla 2014 (čl. 184 – 187 spisu). Spis bol následne predložený krajskému súdu (predkladacia správa čl. 188 spisu), ktorý po oznámení v súlade s § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p. (čl. 192 spisu) vo veci 24. septembra 2014 (čl. 193 spisu) rozhodol. Teda vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené odporkyňi (cestou právneho zástupcu). Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia odporkyňi (resp. jej právneho zástupcovi) došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri tomto závere vychádzal z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom ESĽP dospel k záveru, že „opomenutie povinnosti doručiť rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia sťažovateľke predstavovalo popretie jej práva na spravodlivé konanie“. Teda len samotná skutočnosť, že vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené odporkyňi, bola dôvodom, prečo dovolací súd (v zmysle uvedeného rozsudku ESĽP) rozsudok krajského súdu zrušil.

Námietka odporkyne o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu je podľa názoru dovolacieho súdu nedôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanvej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska posúdenia dôvodnosti návrhu na určenie

neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhrade mzdy. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a poukázal na svoje závery, vyplývajúce z jeho zrušujúceho rozhodnutia, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami odporkyne, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to v dôvodoch svojho rozhodnutia na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam odporkyne doplnil odôvodnenie poukázaním na dôvody svojho predchádzajúceho rozhodnutia, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o neplatnosti výpovede danej navrhovateľovi a následne aj dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu mzdy. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Odporkyňa namietala tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo

či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O. s. p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam navrhovateľky z hľadiska správnosti ich právnych záverov. Aj vo vzťahu k tzv. inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) treba uviesť, že posúdenie jej existencie by prichádzalo do úvahy len v procesne prípustnom dovolaní (čo nie je daný prípad).

Vzhľadom však na konštatovanú vadu konania (v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.) Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. septembra 2015

JUDr. Oľga T r n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová